

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๓๘

ทำพิธีสุนัน

ศาสนานี้มีต่าง ๆ กันตามความรู้ความเห็นของผู้เป็นเจ้าของศาสนา เป็นหลักใจคือเป็นชีวิตของใจ แต่ศาสนาพุทธเราเป็นเอกหาที่ค้านไม่ได้เลย วางลงตรงจุดศูนย์กลางของความจริงทั้งหมด ลงในจุดศูนย์กลางของความจริงเลย ทำทายเป็น ใครอยากพิธีสุนันก็เอามาพิธีสุนัน นักวิทยาศาสตร์ไหนก็มาเถอะมาพิธีสุนัน จะค้านไม่ได้เลย พุทธศาสนาเรา เพราะลงในจุดศูนย์กลางของความจริง พระพุทธเจ้าที่นำมาสอนโลก ท่านก็ได้ของจริงอันนี้ละมาสอนโลก คือจิตหยั่งทราบความจริงตลอดทั่วถึงแล้วก็นำสิ่งเหล่านั้นมาสอนโลก สอนตามความมีความเป็นความจริง ศาสนาเป็นหลักธรรมชาติ รู้ตามหลักธรรมชาติเห็นตามหลักธรรมชาติ

เท่าที่ทราบจากใครต่อใครที่มาเล่าให้ฟังตามเมืองนอกเมืองนาที่เขาไป เช่น เมืองซาอุดีอาระเบีย เขาถือของเขาจริงจังมาก ถึงเวลาของเขานี้ร้านนี้หยุดหมดเลยไม่ขาย เวลาไหนเป็นเวลาที่เขาบ่งบอกให้ทำอะไรแล้วเขาจะทำอย่างนั้น ๆ เขาจริงจังมาก ศาสนาเขาจะถูกหรือไม่ถูกก็ตาม แต่สำคัญที่เขาเอาจริงเอาจัง ถ้าเขาได้เชื่อศาสนาที่ถูกต้องแล้วเขาจะดีมากที่สุดเดี๋ยวนี้ พวกเราเสียอีกหลายหลาย ไม่มีอะไรจริงจังกับพุทธศาสนาเลย แม้ที่สุดพระก็เหมือนกัน หลายหลายแบบเดียวกันหมด เรื่อยว่าแต่ฆราวาส พระไม่ว่าท่านว่าเราพอ ๆ กัน ไม่จริงจังหลาย ๆ หลาย ๆ ไม่ทำตามหลักเกณฑ์ที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ ซึ่งเป็นหลักความจริงที่จะให้เข้าใจความจริงทั้งนั้น แต่ไม่ปฏิบัติ เมื่อหลาย ๆ หลาย ๆ แล้วก็ไม่ถึงความจริง ศาสนาก็เลยเป็นเครื่องเล่นไปเสีย เหมือนกับว่าเครื่องโชว์ประดับหน้าร้านไปอย่างนั้นละศาสนา

ศาสนาพุทธเราเป็นศาสนาประดับหน้าร้านนะทุกวันนี้ ประดับไว้เหมือนเขาแขวนกระถางดอกไม้ไว้ที่หน้าบ้านเขา ลายคงลายครามไปอย่างนั้น เดียวนี้ศาสนาเราเป็นเครื่องลายครามไปแล้ว เป็นเครื่องประดับร้าน ไม่ได้มีอะไรจริงจังเลยผลของศาสนาจึงไม่ปรากฏ อันนี้ที่น่าทุเรศเอามาก ชาวพุทธเราหลายหลายมากจริง ๆ นะ เรื่องของศาสนานี้หลายหลายมาก คือส่วนมากหลายหลายมาก ส่วนจริงจังมีน้อยมากทีเดียว ที่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์จริง ๆ เราไม่ค่อยเห็น มันหากมีแสดงหูแสดงตาอยู่นั้นแหละ คือแสดงจากตำราณะ ตำราท่านว่าอย่างนั้นแล้วมาทำอย่างนี้เสีย ตำราคือแบบแผนของพระพุทธเจ้าที่ทรงสอนไว้ด้วยความถูกต้อง ว่าอย่างนั้นแต่ก็แฉลบไปเป็นอย่างนี้เสีย ๆ ไม่ค่อยตรง

เท่าที่ผ่านมานี้เห็นพ่อแม่ครูจารย์มั่นเท่านั้นยกนิ้วเลย ไม่มีเรียวดาสดากระจายไปไหนได้ เก็บหอมรอมริบหมดเลย หลักธรรมหลักวินัยนี้เก็บหมดจริง ๆ ยกนิ้วให้เลย เพราะฉะนั้นจึงได้เทิดทูนสุดหัวใจ เขียนก็เขียนสุดหัวใจ เขียนสุดกำลังความสามารถด้วยความเทิดทูนด้วยความเคารพเลื่อมใสรักท่านมากที่สุดหัวใจ เวลาเขียนก็เขียนเต็มเม็ดเต็มหน่วยเต็มกำลังความสามารถ ใครจะชมก็แล้วใครจะตำหนิก็แล้วได้เท่านั้นว่าจั้นเถอะ ให้เลยนั้นไปอีกไม่ได้ หมดความสามารถ

พยายามอยู่สามสี่ปีนะกว่าจะได้มาเขียน เทียวเสาะแสวงจากครูบาอาจารย์องค์นั้น ๆ องค์นั้นอยู่กับท่านสมัยนั้น ๆ ไปเทียวเสาะแสวงหามาจากท่าน ผิดหรือถูกประการใดก็แล้วแต่ท่านผู้เป็นต้นตำรับ สืบทอดมาจากพ่อแม่ครูจารย์มั่น ได้มาจากอากัปกิริยาการประพฤติปฏิบัติของท่านยังไรท่านก็เล่าให้ฟัง ความหลงลืมก็มีอย่างว่านั่นแหละ เพราะลูกศิษย์ก็แก่เป็นเหมือนอาจารย์นี้ แก่เฉาะชรามาก็หลงลืมไป ผุดผิดพลาดไปบ้างก็อาจเป็นได้ รวบรวมมาหมดแล้วก็มาเรียงลำดับลำดับ เรียงอยู่ ๔ ปีถึงได้ออกมาเป็นเล่ม

เราไม่เห็นผิดพลาดจริง ๆ พ่อแม่ครูจารย์มั่นนี้ไม่เห็น คือผิดพลาดจากตำรา นะไม่เห็น ท่านปฏิบัติตรงไหนอยู่ไหน ๆ อยู่สูตรนั้นอยู่คัมภีร์นั้นบอกไว้ชัดเจนเลย เทียว ท่านเอาออกมาจากนั้น ๆ ท่านปฏิบัติอย่างนี้ ๆ ไม่มีที่ว่าลูป ๆ คลำ ๆ อย่างนั้นถึงว่าจริง นั่นละจริง แล้วท่านเป็นยังไรทรงมรรคทรงผลไหมละ นั่นละผู้ทำจริง ศาสนาพระพุทธเจ้าหลอกลงโลกไหมละ เมื่อทำจริงตามที่ท่านสอนแล้วเป็นยังไรหลงปู้มนักก็ไปดูเอาซิ พระธาตุของท่านเดี๋ยวนี้เคลื่อนไปหมด ใครเก็บไว้ไหนงุบงิบกันนะไม่บอกใครให้ทราบแหละ เก็บเงียบเพราะรักสงวนมาก ถ้าถามว่าอัฐิท่านอาจารย์มั่นกลายเป็นพระธาตุไหม ใครก็บอกว่าเป็นได้ทั้งนั้น แต่ว่าของใครเป็นไม่บอก คือรักสงวนมาก นั่นละผู้ทำจริงก็เห็นจริงตามพระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้แล้ว จึงว่าธรรมของจริง เอหิภุชฺสโก ทำทายเป็นจริง ทำความจริง เรียกว่าทำพิสูจน์ได้เลย

พวกไปซาอุ ๆ มาเขาเล่าให้ฟัง ถึงเวลาพิธีทางศาสนาของเขาเขาจะไม่ยุ่งกับอะไรเลย ร้านค้าใครไปซื้ออะไรเขาก็ไม่ขายเขาไม่สนใจเขาจะทำหน้าที่ของเขา จนหมดวาระแล้วถึงจะออกมาขายของ เขาจริงจังมาก เสียตายอยากให้เขาได้นับถือพุทธศาสนาซึ่งเป็นศาสนาชั้นเอก หาที่ต่องติไม่ได้เลยพุทธศาสนา เอภาคปฏิบัติเข้าจับกันเราเรียนตามตำรับตำรานี้ไม่พ้นจากความคาดความหมาย เห็นจะจริงหรือไม่จริง เห็นจะรู้หรือไม่รู้ มีหรือไม่มีอะไรอย่างนี้ เป็นไปเรื่อย ๆ เรื่องความจำกับความสงสัยนี้วิ่งไปตาม ๆ กัน ถ้าภาคปฏิบัติกับความจริงนี้วิ่งตามกันเหมือนกัน จริงเลย ๆ เหมือนกับว่าไปเจอด้วยตา ๆ ตำราท่านบอกว่าบ้านนั้นอยู่ตรงนั้น ๆ เราไปตามแผนผังที่ท่าน

บอก ไปก็ไปเจอบ้านนั้นจริง อ้อ บ้านนี้เป็นอย่างนี้ นี่ภาคปฏิบัติ ก้าวเดินไปเรียกปฏิบัติ ไปเจอบ้านไปเจอของจริง ศาสนาพระพุทธเจ้าของเราเป็นอย่างนั้น

เพราะความรู้นี้เป็นความรู้นอกโลกนี่นะ นอกโลกสมมุติทั้งหมด พระองค์ทรงทราบทรงรู้ทรงเห็น นอกโลกเหนือโลกเอามาสอนโลก โลกนี้โลกสมมุติโลกกิเลสสอนไม่ค่อยยอมรับแหละ เถียงศาสนาเถียงความจริง ความจอมปลอมมันแหละเถียงถ้าจริงแล้วไม่ได้เถียง ความจอมปลอมกับความจริงเป็นข้าศึกศัตรูกันมาแต่ไหนแต่ไร มันถกมันเถียงกันอยู่อย่างนั้น เช่นว่านรกมีหรือไม่มี สวรรค์มีหรือไม่มี บาปบุญมีหรือไม่มี เฉพาะอย่างยิ่งในวงชาวพุทธเรา ใครเรียนเท่าไรก็เรียนไปเถอะ จบ ๙ ประโยค ๑๐ ประโยค ๑๐๐ ประโยคไม่พ้นความสงสัย ขึ้นไปตั้งเวทีธรรมเหล่านี้แหละไปหมด ลบล้างด้วยความไม่มี มีหรือไม่มีนะอยู่อย่างนั้น ไม่สิ้นสุดนะเรียนเรียนไปมากเท่าไรไม่พ้นความสงสัยที่จะติดตามไปจนได้แหละ ถึงนิพพานก็ไปตั้งเวทีต่อสู้กับนิพพาน มีหรือไม่มี ๆ สุดท้ายก็บอกไม่มี กิเลสลบล้าง ๆ ฝ่ายกิเลสหนากว่าหนักแน่นกว่า กำลังมากกว่ามันหลุดลากไป ๆ โน่นเอาความจริงเข้าจับบีบถึงรู้ ความจริงคือภาคปฏิบัติ

สิ่งเหล่านี้ปฏิบัติลงไปไม่พ้นวิถีของจิตที่ดำเนินตามภาคปฏิบัติ จะต้องรู้ต้องเห็นตามพระพุทธเจ้าสอน ความจริงอยากรู้ เอ้า ปฏิบัติเอาซิ พอไปเจอเข้าแล้วเราก็เจออย่างนี้แล้วค้ำพระพุทธรูปได้ยังไง ว้ายังไง ๆ เราไปเห็น พระพุทธรูปเห็นไว้ก่อนแล้ว ๆ แล้วค้ำได้ยังไง ก็ยอมรับ เมื่อยอมรับความจริงของเจ้าของที่รู้ที่เห็นแล้วจะไปค้ำพระพุทธรูปได้ยังไง ค้ำไม่ได้ค้ำไม่ลง นี่มีแต่หนักขนทองนั่นซี แก้วเจ้าขา ๆ เรียนจนปากและได้แต่ชื่อของบาปของบุญของนรกสวรรค์ ได้แต่ชื่อเท่านั้นเป็นความจำเอามาไว้ในหัวใจ ความจริงไม่มีตกค้างในหัวใจเลย แล้วจะเอาของจริงมาจากไหน มาทรงที่หัวใจไม่ได้ไม่มี พระพุทธเจ้าท่านรู้ด้วยภาคปฏิบัติต่างหาก พระสาวกทั้งหลายก็รู้ด้วยภาคปฏิบัติ ท่านไม่ได้รู้ด้วยความจำเฉย ๆ ความจำนี่จำมาเท่านั้นแหละ ก็เหมือนแบบแปลนนั้นเองผิดอะไรไปไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร

ถึงช่องว่างที่จะภาวนาแล้วจริงจังกับภาวนา กิเลสอย่ามายุ่งว้างนี่ซิ ความโลภ ความโกรธ ความหลง ความหวังใยบ้านเรือนลูกเต้าหลานเหลนอย่ามายุ่ง แต่ขึ้นไปยุ่งกับเขานั่นซิ เขาอยู่ไหนก็ไม่ว่า ลูกหลานอยู่ในบ้านในเรือน บ้านก็เป็นไม้เป็นอิฐเป็นปูนเป็นทรายเราก็ไปหวังเขาอยู่นั้นไปหวังเขาอยู่นั้น มาอยู่วัดไปหวังบ้าน ไปถึงบ้านแล้ว โอ๊ย ไปอยู่วัดสบายดี อยู่นี้ยุ่งกับลูกกับหลาน บ่นให้ลูกให้หลาน ไปอยู่วัดดีกว่าสบายแสนสบาย แต่มาอยู่วัดแล้วก็หวังหลาน เป็นบ้ำสองชั้น มาวัดหวังบ้าน มาบ้านหวังวัด เป็นอย่างนั้นนะจิตใจเราไม่ได้จริงจัง

เด็ดลงไป ๆ ถึงคราวเด็ด-เด็ด อย่าเสียดายความคิดความปรุ้งของจิต ตัวนี้ตัวสำคัญมาก ความคิดความปรุ้งมันติดขึ้นมาเป็นทำให้เสียดาย ต้องเสียดายคิดเสียดายปรุ้ง แล้วก็ปรุ้งกับมันไปเรื่อย ต้องตัดความเสียดายนี้ออก อะไรจะเกิดก็ไม่ให้ เกิดให้เกิดแต่ธรรมเท่านั้น ชัดกันอย่างหนักถึงได้รู้เรื่องของมัน ถ้าไม่เอาจริงจังไม่รู้เรื่องของกิเลสตัวลอลวงแหละ มันดันออกมาปรุ้งเรื่องนั้นปรุ้งเรื่องนี้อยู่อย่างนั้น คิดตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับไม่มีความอึดพอ คิดอยู่อย่างนั้น ทีนี้เวลาจะให้มาคิดทางด้านธรรมะนี้ครู่เดียวยังไม่ได้ นาทีหนึ่งได้เทรอ ไม่ให้เปลอนาทีหนึ่งมีเทรอ มีแต่กิเลสเอาไปกินเรียบบุรุ สองวินาทีตั้งสติพุทโธ หรืออัมโม ได้สองวินาทีสามวินาทีหายเจียบแล้ว มันไม่ได้จริงจัง เพราะฉะนั้นผลถึงไม่มี ต้องให้เป็นท่าต่อสุจริต ๆ

โห ของเล่นเมื่อไรเล่นกับกิเลส มันหนักหน่วงถ่วงจิตใจลอลวงจิตใจให้หลงเพลินไปตามมันไม่ให้ความอึดพอนะ อันนี้สำคัญมาก โลกถึงไม่อยากจะไปไหน ไปไหนก็ไม่อยากจะไป อยากเกิดตาย ๆ แบกกองทุกข์อยู่ที่นี่ มันหากเป็นความอยากอันหนึ่งที่เป็นสาเหตุให้เกิดให้ตายมีอยู่ เราอยากนั้นต่างหากแต่ก็เป็นสายยาวเหยียดไปถึงเกิดแก่เจ็บตายไปถึงกองทุกข์นั้นซิ เราไม่ได้อยาก-อยากทุกข์ เรื่องอยากทุกข์อยากลำบากไม่อยากจะ แต่เราชอบสาเหตุมันซึ่ที่จะติดตามไปถึงกองทุกข์ เราชอบอันนี้เสียก็ต้องเดินไปหาอันนั้นเพราะสาเหตุมันอยู่ที่นี่ ต้นทางอยู่ที่นี้

อยู่ในแดนมนุษย์ของเราที่มันสนุกสนานไม่อยากจะไป เรื่องเทวทัตโทรทัศน์ วิดีโอเหล่านี้ก็ไม่มีอยู่แดนสวรรค์ถึงไม่อยากจะไป สัมมนุษย์ไม่ได้มนุษย์มีสิ่งเหล่านี้ถึงไม่อยากจะไป สวรรค์นี้พพานไม่มีสิ่งเหล่านี้ไม่อยากจะไป อยากไปแต่ตรงไหนมีอันนี้อยากจะไป เพราะฉะนั้นมันถึงกว่าเข้ามาเผาบ้านเผาเมือง อยู่เมืองนอกเมืองนากว่าเข้ามาเผาบ้านเผาเมือง พวกนี้เขาไม่มีศาสนาเขามีทุกอย่างตามแบบฉบับของสัตว์โลกที่ไม่รู้ภาษาในหลักธรรมทั้งหลาย เขาก็เอามาตามภาษาของเรา

ทีนี้เรามีอรรถมีธรรมเป็นกฎเป็นเกณฑ์ในหัวใจไปคว้าเอาสิ่งเหล่านี้มา ถึงเลวเอามากเทียว เลอะหมด เช่นหลังหมีเขาดำอยู่แล้วก็ไม่มีอะไร จะแปดจะแป้นอะไร เขาก็ไม่รู้เรื่องเพราะดำอยู่แล้ว แต่หมาขาววิ่งเข้าไปผ่านเข้าไปถูกอะไรแป้น เป็นยังงิน่าดูไหมละ ถ้าแป้นจุดนี้แป้นจุดนั้นเขาก็เรียกไอ้ดำไอ้ต่างไปเสีย เขาไม่เรียกไอ้ขาวนะ เรียกไอ้ดำไอ้ต่างไป นี่ละความสะอาดของศาสนาเมื่อใครเข้าไปถือแล้วก็เหมือนผ้าขาว ไปแปดแป้นหลังหมีเข้าไปมันยังงินกัน ดูไม่ได้นะ

วันนี้พูดเท่านั้นละ